

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **K. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2021 č. j. MSK 82790/2021, sp. zn. DSH/14288/2021/Bla, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2021 č. j. MSK 82790/2021, sp. zn. DSH/14288/2021/Bla („napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 5. 2021, č. j. SMO/269733/21/DSČ/Jav, tak, že ve výroku I. bodu 2. text „§ 5 odst. 1 písm. a) zákona

o silničním provozu“ nahradil textem „§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v návaznosti na § 36 odst. 1, § 38 odst. 1, § 47 odst. 2 písm. c), § 48 odst. 7 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, v návaznosti na přílohu č. 1 vyhlášky č. 211/2018 Sb., o technických prohlídkách vozidel“. Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

2. Správní orgán I. stupně ve shora uvedeném rozhodnutí uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k), § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že:

I. dne 25. 10. 2020, v čase okolo 15:20 hodin v Ostravě

- 1. při odbočování z ulice Dr. Martíňka, ze směru od ulice Tlapákova, u OC Špalíček, vpravo na ulici Krestova a poté z ulice Krestova vpravo na ulici Fr. Hajdy jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ X, nedal znamení o změně směru jízdy. Tímto jednáním měl z nedbalosti porušit ustanovení § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tak naplnit skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona;

- 2. při jízdě nejméně po ulici Krestova a ulici Fr. Hajdy k č.p. 14 jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ X, toto užil k jízdě, přestože nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť na čelním skle vozidla byl umístěn nalepovací nápis omezující výhled z vozidla. Tímto jednáním měl z nedbalosti porušit ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tak naplnit skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;

- 3. na ulici Fr. Hajdy u č.p. 14 jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ X, na požádání příslušníka Policie České republiky tomuto nepředložil zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění. Tímto jednáním měl z nedbalosti porušit ustanovení § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti, a tak naplnit skutkovou podstatu přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti;

II. dne 4. 11. 2020 v 19:50 hodin v Ostravě, na ulici Plzeňská, ze směru Ostrava centrum, před křižovatkou s ulicí Junácká, řízené tříbarevnou světelnou signalizací, jako řidič s motorovým vozidlem tov. zn. BMW, RZ X, nerespektoval signál S1a – Signál s červeným světlem „Stůj!“ světelného signalizačního zařízení a křižovatkou projel na ulici Junácká ve směru jízdy k ulici Blanická, ačkoli byl na tento signál povinen zastavit vozidlo před křižovatkou před příčnou čarou souvislou. Tímto jednáním měl úmyslně porušit ustanovení § 4 písm. c) v návaznosti na ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu v návaznosti na přílohu č. 9 k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, a tak naplnit skutkovou podstatu přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu.

3. Za přestupky projednané ve společném řízení správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Skutkové okolnosti případu

4. Z oznámení přestupku ze dne 25. 10. 2020 krajský soud zjistil, že dne 25. 10. 2020 v 15:20 hodin na ulici Františka Haldy 14 v Ostravě žalobce při odbočování na křižovatce nedal znamení o změně směru jízdy. Nepředložil zelenou kartu a ve stírané ploše čelního skla měl na vozidle umístěn bílý nápis – nálepku. Toto oznámení přestupku žalobce nepodepsal ani se k němu nevyjádřil.
5. Z úředního záznamu ze dne 26. 10. 2020, vyhotoveného Policií České republiky, Městským ředitelstvím policie Ostrava, oddělením hlídkové služby, vyplývá, že obsahuje stejný popis přestupků, jak je shora uvedeno. Dále se z něj podává, že jako řidič vozidla BMW 330 D, RZ X, byl ztotožněn žalobce, který předložil policejní hlídce občanský a řidičský průkaz a na předním sedadle jako spolujezdkyně seděla P. Ch. K tomuto úřednímu záznamu je přiloženo CD s videozáznamem jízdy žalobce.
6. Z oznámení přestupku sepsaného dne 4. 11. 2020 krajský soud zjistil, že dne 4. 11. 2020 v čase 19:50 hodin v Ostravě na křižovatce ulic Plzeňská a Junácká žalobce, jakožto řidič vozidla BMW, RZ X, nerespektoval červený signál „Stůj!“. Toto oznámení přestupku žalobce nepodepsal ani se k němu nevyjádřil.
7. Dle úředního záznamu ze dne 9. 11. 2020 vyhotoveného Policií České republiky, Městským ředitelstvím policie Ostrava, dopravním inspektorátem, dne 4. 11. 2020 byla prováděna policejní hlídkou kontrola dodržování rychlosti v obci na ulici Plzeňské 362 v Ostravě. Kontrolním snímkem měření rychlosti bylo zachyceno vozidlo BMW 330 D, RZ X, kterému byla naměřena rychlost 112 km/h v měřeném úseku, kde je dovolená rychlost 50 km/h. Policejní hlídka se za vozidlem vydala, vozidlo pokračovalo velkou rychlostí přes křižovatku ulic Plzeňská a Junácká, kde řidič tohoto vozidla – žalobce, projel uvedenou křižovatku na červený signál „Stůj!“, který svítil cca 3 sekundy. K úřednímu záznamu je přiloženo CD se záznamem z přední kamery služebního vozidla a se záznamem z kamer na uvedené křižovatce.
8. Dne 18. 1. 2021 vydal správní orgán I. stupně příkaz o přestupcích žalobce; proti tomuto příkazu podal zmocněnec žalobce, Ing. M. J., odpor. K tomuto odporu po výzvě správního orgánu I. stupně žalobce přiložil plnou moc ze dne 19. 1. 2021, ve které je uvedeno, že žalobce zmocňuje Ing. M. J. k zastupování ho ve správním řízení o spáchání přestupků.
9. Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 18. 5. 2021 se podává, že se k jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. U tohoto jednání byl jako svědek vyslechnut zasahující policista J. N., který vypověděl, že dne 25. 10. 2020 jako motorizovaná hlídka spolu s kolegou M. F. vykonával hlídkovou činnost ve svěřeném úseku Ostrava Hrabůvka. Při jízdě po ulici Dr. Martíňka spatřil v protisměru jejich jízdy motorové vozidlo

BMW, jehož řidič při odbočování na ulici Krestova nedal znamení o změně směru jízdy. Proto vozidlo následovali a přitom spatřili, že řidič při odbočování z ulice Krestova na ulici Fr. Hajdy opět nedal znamení o změně směru jízdy. Po zastavení automobilu M. F. vyzval řidiče k předložení dokladů potřebných pro řízení a provoz vozidla, přičemž žalobce nepředložil zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění; uvedl, že zelenou kartu u sebe nemá. Při projednávání na místě si policista Neuwirt povšiml, že na vozidle má řidič ve stírací ploše umístěn nalepovací nápis omezující výhled z vozidla, k čemuž pro účely dalšího řízení pořídil fotodokumentaci. Ve vozidle se na místě spolujezdce nacházela mladší žena, záměna řidiče či vozidla byla vyloučena.

10. Dále byla jako svědkyně vyslechnuta L. V., která uvedla, že dne 4. 11. 2020, kdy spolu s pprap. Z. v době cca 19:30 hod. připravovala služební vozidlo policie k měření rychlosti vozidel na ulici Plzeňská, poblíž restaurace Dakota, před jejich služebním vozidlem projelo vozidlo BMW černé barvy, jehož řidič jel zkušebním snímkem naměřenou rychlostí 112 km/hod. Protože se jednalo o zkušební snímek, rychlost tak fakticky nebyla změřena a zdokumentována, nicméně tato okolnost byla důvodem, proč se rozhodli vozidlo a jeho řidiče zkontrolovat. Za vozidlem tak jeli po ulici Plzeňská ve směru Krmelín až ke křižovatce s ulicí Junácká, kde odbočilo na ulici Junácká ve směru k ulici Blanická, přičemž řidič na této křižovatce nerespektoval signál S1a-Signál s červeným světlem „Stůj!“ světelného signalizačního zařízení a křižovatkou projel, aniž by vozidlo zastavil před křižovatkou, před příčnou čarou souvislou. Totožnost řidiče ověřila lustrací prostřednictvím mobilní platformy v centrálních registrech, včetně jeho fotografie v těchto evidencích. Záměnu řidiče či vozidla vyloučila, řidič se uvedeným jednáním jednoznačně přestupku dopustil, toto nepochybně viděla, a nakonec je tato skutečnost jednoznačně doložena jak kamerovým záznamem z vozidla policie, tak městského kamerového systému OVANET umístěného na uvedené křižovatce;
11. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání ze dne 9. 6. 2021 podané zmocněncem žalobce, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 14. 6. 2021, jímž byla zmocněnci žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Zmocněnec žalobce toto blanketní nedoplnil. Poté byla věc předložena žalovanému, o které, jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Žaloba

12. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhoval, aby jej krajský soud zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. a) Žalobce brojil nejprve proti změně právní kvalifikace a nemožnosti se k této změně v průběhu správního řízení vyjádřit. Namítal, že žalovaný nepřesně a nepřiléhavě jak ve výroku, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí změnil právní kvalifikaci jednání a neumožnil žalobci se k této změně vyjádřit. Žalobce zdůraznil, že ustanovení, která žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, neporušil. Žalobce odkázal na § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, s tím, že žalobce byl potrestán za „provozování“ vozidla technicky nezpůsobilého, tedy že nebyl trestán jako řidič, nýbrž jako provozovatel. Z takového jednání však nebyl vůbec obviněn. Podle žalobce se také § 38 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel vztahuje k

„provozování“ motorového vozidla, nikoliv k jeho řízení. Odst. 1 tohoto ustanovení je dělen do šesti písmen, stanovujících rozličné zákazy, přičemž žalovaný nevymezuje, který z nich měl být porušen. Ani ohledně § 48 odst. 7 zákona o podmínkách provozu vozidel nebylo žalobci zřejmé, jak měl porušením tohoto ustanovení řidič spáchat přestupek v důsledku porušení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona.

14. Žalobce v této souvislosti dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na přílohu č. 1 vyhlášky č. 211/2018 Sb., která má řádově desítky či stovky položek, aniž by vymezil konkrétní položku. Žalobci nebylo z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda porušil ustanovení přílohy vyhlášky 82/2012 Sb., jak tvrdil správní orgán I. stupně, nebo blíže neupřesněné ustanovení přílohy vyhlášky 211/2018 Sb., jak uvedl žalovaný, případně porušil vyhlášky obě. Změna právní kvalifikace tak byla dle žalobce neodůvodněná a nezákonná. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkazoval na bod 3.2.4.1 vyhlášky č. 211/2018 Sb., což se žalobce dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. O změně právní kvalifikace jej měl žalovaný vyrozumět a žalobce by tak přizpůsobil svou argumentaci a obranu. Na rozdíl od správního orgánu I. stupně, který vycházel z vyhlášky č. 82/2012 Sb., shledal žalovaný problematickým samotnou dodatečnou úpravu předního skla, nikoli neprůhlednost okna, jako správní orgán I. stupně. Žalobce uzavřel, že žalovaný změnil právní kvalifikaci přestupku, neumožnil žalobci se k této změně vyjádřit a nesprávně posoudil, zda byl zatemňovacím pásem na čelním skle ztížen výhled.
15. b) Žalobce dále brojil proti tomu, že nebyl řádně vyzván k předložení zelené karty. Pokud tak policisté neučinili, nemůže být žalobce trestán za to, že zelenou kartu nepředložil.
16. c) Žalobce dále namítal, že žalovaný nevymezil ve výroku rozhodnutí formu zavinění u přestupku podle „III/1“. U přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu chybí forma zavinění. Správní orgán I. stupně sice ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce spáchal přestupek podle uvedeného ustanovení úmyslně, ale to nekoresponduje s odůvodněním, jelikož žalobci neuložil trest zákazu činnosti, který se v případě úmyslného spáchání daného přestupku ukládá. Podle žalobce není ve správních rozhodnutích postaveno nájisto, zda se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu úmyslně či z nedbalosti, rozhodnutí správních orgánů jsou tak nezákonná.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Dle žalovaného žaloba není důvodná. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí pouze upřesnil právní kvalifikaci skutku, která již byla v základu uvedena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. I pokud by se jednalo o vadu, nešlo by o vadu, která by měla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46), jelikož ze slovního popisu skutku je více než zjevné, pro jaké konkrétní jednání byl žalobce uznán vinným.
18. Žalovaný uvedl, že jakýkoli výrok rozhodnutí, popř. popis skutku, lze formulovat různými způsoby při zachování téhož obsahu a významu. Jiné vyjádření žalovaného neznamena, že bylo nesprávné.

19. Žalovaný doplnil, že správní orgány nejsou povinny domýšlet za žalobce námitky a ty následně vyvracet. Podle žalovaného se žalobce mohl hájit tvrzením o tom, že je fólie schválená, i při formulaci výroku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Argumentace žalobce, že mu změnou právní kvalifikace bylo znemožněno navrhnout k této skutečnosti důkaz, je proto lichá.
20. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 322/2016-39, není v posuzované věci vhodný a žalobce závěry uvedeného rozsudku dezinterpretoval. Z výpovědi svědka N. se podává, jaké konkrétní doklady měl žalobce při policejní kontrole předložit a žalobce odpověděl, že zelenou kartu u sebe nemá. Za této situace by bylo zcela absurdní trvat na tom, aby policista žalobce znovu výslovně vyzýval k předložení zelené karty. Policisté žalobci předložili oznámení o přestupku, v němž bylo výslovně uvedeno, že žalobce nepředložil zelenou kartu.
21. K námitce týkající se zavinění žalovaný uvedl, že zavinění je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně výslovně uvedeno, a to tak, že přestupky I/1., I/2. a I/3. jsou spáchány z nedbalosti, a přestupek II/1. je spáchán úmyslně. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona se pak ukládá trest zákazu činnosti v souvislosti s úmyslným zaviněním pouze tehdy, jde-li o nezastavení vozidla na pokyn. Žalobce se však dopustil přestupku tím, že nezastavil vozidlo na signál.
22. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Rozsudek krajského soudu ze dne 14. 3. 2022, č. j. 18 A 14/2021-23

23. Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2022, č. j. 18 A 14/2021-23, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodnou shledal žalobní námitku a) týkající se změny právní kvalifikace a nemožnosti žalobce se k této změně vyjádřit. Měl za to, že skutková věta v napadeném rozhodnutí obsahuje skutečnost, která nebyla v přestupkovém řízení prokázána. Dále dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí jsou rozporná, a to z důvodu nesouladu mezi odůvodněním obou rozhodnutí, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl odkaz na vyhlášku č. 82/2012 Sb., kdežto žalovaný v odůvodnění i ve výroku napadeného rozhodnutí odkazoval na vyhlášku č. 211/2018 Sb., aniž by zdůvodnil, proč se odchýlil od závěrů správního orgánu I. stupně. Krajský soud se ztotožnil s žalobcem v tom, že správní orgány neprokázaly porušení § 36 odst. 1, § 38 odst. 1, § 47 odst. 2 písm. c), § 48 odst. 7 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, přičemž z jejich porušení nebyl ani obviněn. Po celou dobu správního řízení bylo s žalobcem jednáno jako s řidičem předmětného vozidla, a nikoliv jako s jeho provozovatelem. Žalovaný tak dle krajského soudu použil právní ustanovení nedopadající na výše uvedené jednání žalobce.

VI. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 9 As 47/2022-23

24. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 9 As 47/2022-23, rozsudek krajského soudu ze dne 14. 3. 2022, č. j. 18 A 14/2021-23, zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Měl za to, že na změně výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rámci odvolacího řízení nebylo nic nepřipustného. Vyslovil, že neobstojí ani závěr krajského soudu, že skutková věta obsahuje skutečnost, která nebyla v přestupkovém řízení prokázána. Žalovaný nepochybil ani tím, že odkázal na vyhlášku č. 211/2018 Sb., zatímco magistrát vycházel z vyhlášky č. 82/2012 Sb. Nedůvodná byla rovněž výtku krajského soudu, že nebyla provedena žádná technická prohlídka vozidla ani technická silniční kontrola. Žalovaný nic takového v napadeném rozhodnutí ani netvrdil.

VII. Nové posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
26. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 9 As 47/2022-23, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- a) *Nesprávná právní kvalifikace, její změna a nemožnost žalobce se k ní vyjádřit, nesprávné posouzení, že byl zatemňovacím pásem na čelním skle ztížen výhled*
27. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalovaný oprávněn měnit právní kvalifikaci a výrok rozhodnutí. V souladu se závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 9 As 47/2022-23, shledal, že s ohledem na zásadu dvouinstančnosti řízení a apelační zásadu je odvolací správní orgán oprávněn změnit prvoinstanční rozhodnutí, dojde-li k závěru, že je vadné [viz § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)]. Přitom platí, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS). Podle judikatury je přípustná dokonce i změna právní kvalifikace skutku v řízení o přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 Ads 104/2012-53). V nyní posuzované věci k tak výraznému zásahu do výrokové části rozhodnutí magistrátu nedošlo. Žalovaný pouze doplnil a zpřesnil právní kvalifikaci skutku, aby odpovídala požadavkům, které na výrokovou část rozhodnutí o správním deliktu klade judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS). Na takové změně výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rámci odvolacího řízení není nic nepřipustného.
28. Krajský soud dále shodně jako Nejvyšší správní soud zhodnotil, že skutková věta neobsahuje skutečnost, která nebyla v přestupkovém řízení prokázána. Z obrazových záznamů, které jsou součástí správního spisu, je patrné, jak významně nápis umístěný na čelním skle vozidla bránil žalobci ve výhledu. Magistrát ve skutkové větě svého rozhodnutí uvedl, že na čelním

skle vozidla byl umístěn nalepovací nápis omezující výhled z vozidla. Žalovaný skutkovou větu nijak nezměnil. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně k danému přestupku konstatoval, že nápis neposoudil jako závadu bezprostředně ohrožující, ale považoval jej za závadu, která může mít vliv např. na dobu, po kterou může řidič vidět návěstidla či dopravní značky umístěné na pozemní komunikaci, a tak snižovat jeho orientaci či reakční rychlost, čemuž není co vytknout. Skutkový závěr správních orgánů má oporu v provedeném dokazování, nápis nalepený na čelním skle jednoznačně omezoval výhled z vozidla. Tato námitka taktéž není důvodná.

29. Jak již vyložil Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku, žalovaný nepochybil ani tím, že odkázal na vyhlášku č. 211/2018 Sb., zatímco správní orgán I. stupně vycházel z vyhlášky č. 82/2012 Sb. Žalovaný může takto částečně korigovat závěry správního orgánu I. stupně. V daném případě navíc došlo k záměně vyhlášek, jejichž přílohy (rozhodné pro posouzení věci) jsou totožné. Již jen z tohoto důvodu se nemohlo jednat o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
30. Taktéž nelze přisvědčit závěru, že ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel, na které odkázal žalovaný, nedopadají na žalobce, neboť byl řidičem vozidla, a ne jeho provozovatelem. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích „jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“ Žalobce spatřuje naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku v tom, že porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, podle nějž je řidič povinen „užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem“. Podle poznámky pod čarou je oním zvláštním právním předpisem, na který odkazuje uvedené ustanovení, zákon o podmínkách provozu vozidel.
31. Povinnosti stanovené v zákoně o podmínkách provozu vozidel jsou prostřednictvím § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu vztaheny také na řidiče. Tento závěr nejenže jednoznačně vyplývá z citovaných ustanovení zákona, ale je potvrzován také soudní praxí. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že povinnost užívat pouze takové vozidlo, které splňuje technické podmínky, se nevztahuje pouze na jeho provozovatele, ale i na řidiče, například v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 4 As 430/2021-26.
32. Námitka, že nebyla provedena žádná technická prohlídka vozidla ani technická silniční kontrola, taktéž není důvodná. Žalovaný nic takového v napadeném rozhodnutí ani netvrdil. Na vyhlášku č. 211/2018 Sb. odkázal proto, že z ní (ve spojitosti s výše zmíněnými ustanoveními zákona o podmínkách provozu vozidel) vyplývá, že čelní sklo vozidla není dovoleno upravovat jinak než použitím schválené fólie. Z bodu 3.2.4.1 přílohy 1 uvedené vyhlášky zároveň plyne, že jakákoliv dodatečná úprava čelního skla, vyjma použití schválené fólie (opatřené štítkem s předepsanými údaji) je závadou stupně B, tj. vážnou závadou. Vyhláška totiž rozlišuje mezi třemi stupni závad – A (lehká), B (vážná) a C (nebezpečná). Toto rozlišení pak slouží jako vodítko pro vyhodnocení, zda příslušná závada může být bezprostředně ohrožující ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3. zákona o silničním provozu. Pouze závady stupně C (nebezpečné) jsou v souladu s § 49 zákona o podmínkách provozu vozidel „bezprostředně ohrožující“. Méně závažné závady jsou podřazovány pod skutkovou podstatu přestupku upraveného v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním

provozu. Správní orgány řádně vyhodnotily, že v nyní posuzovaném případě se jednalo pouze o závadu „prostou“, nikoliv o závadu „bezprostředně ohrožující“. Proto žalobce sankcionovaly podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Závěr, že žalobcovo čelní sklo bylo upraveno v rozporu s právními předpisy, učinily na základě jednoznačných důkazů (videozáznam, fotodokumentace, výpověď svědka, příslušníka hlídky Policie ČR, která dne 25. 10. 2020 zastavila vozidlo žalobce poté, co nedal znamení o změně směru jízdy). K tomuto závěru nebylo zapotřebí podkladu ve formě výstupu z technické prohlídky vozidla nebo z technické silniční kontroly. Postup správních orgánů byl správný.

33. Námitka a) není důvodná.

b) *Absence výzvy k předložení zelené karty*

34. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že žalobce nebyl při silniční kontrole dne 25. 10. 2020 řádně vyzván k předložení zelené karty.

35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 7 As 238/2016-26, obecně formulovaná výzva k předložení dokladů nutných k řízení a provozu motorového vozidla je dostatečně určitá, tudíž na jejím základě mohou policisté vyzývat kontrolované řidiče k předložení mj. jejich řidičského průkazu. Kontrolovanému řidiči musí být s ohledem na obvyklost této fráze zřejmé, jaké dokumenty jsou po něm ze strany zasahujících policistů vyžadovány. I kdyby Nejvyšší správní soud připustil, že by to řidič motorového vozidla netušil, co je zasahujícími policisty vyžadováno – což lze ve vztahu k řidiči, jehož řidičské oprávnění bylo vydáno podle českých vnitrostátních předpisů, vyloučit, neboť takový řidič z povahy věci musí znát zákon o silničním provozu a v něm zakotvenou povinnost řidiče mít u sebe mj. řidičský průkaz – nic mu nebránilo dotázat se zasahujících policistů na upřesnění jejich požadavku. Policisté tak nebyli povinni po žalobci výslovně žádat, aby předložil zelenou kartu, ale stačilo, pokud jej vyzvali k předložení dokladů nutných k řízení a provozu motorového vozidla, což se správního spisu jasně podává (shodně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, bod 13).

36. V protokolu o výpovědi svědka ze dne 18. 5. 2021 svědek Jaroslav Neuwirt uvedl, že po zastavení vozidla žalobce na ulici Fr. Hajdy jeho kolega vyzval žalobce k předložení dokladů potřebných pro řízení a provoz vozidla. Žalobce nepředložil zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a uvedl, že je u sebe nemá. Policista J. N. se poté žalobce dotázal, zda si je vědom, že se dopustil přestupků v dopravě tím, že opakovaně neužil znamení o změně směru jízdy a na výzvu nepředložil zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění. Žalobce odpověděl, že s přestupky nesouhlasí a přeje si věc projednat. Svědek doplnil, že o předložení zelené karty nebo dokladu o hraničním pojištění požádal žalobce jeho kolega, policista F. Svědek v té době stál vedle něj a slyšel tak i řidiče, který uvedl, že zelenou kartu u sebe nemá. Tato výpověď svědka byla v souladu s oznámením přestupku ze dne 25. 10. 2020 a úředním záznamem ze dne 26. 10. 2020. Je pravdou, že úřední záznam nelze považovat za samostatný důkaz, avšak jsou-li tyto tři shora uvedené podklady vzájemně souladné a nevyskytují-li se v nich rozpory, lze tvrdit, že popisované jednání se skutečně stalo tak, jak tyto materiály zachycují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47 nebo ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37).

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

37. Z podkladů, které jsou součástí spisu, tak krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce byl k předložení zelené karty policisty řádně vyzván. Správní orgány tak nepochybily, pokud žalobce za nepředložení jednoho z dokladů nutných k řízení a provozu motorového vozidla sankcionovaly.
38. Námitka b) není důvodná.
c) *Nevymezení formy zavinění u přestupku podle „III/1“*
39. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani napadeného rozhodnutí neobsahuje žádné označení „III/1“, jak uvádí žalobce. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jednoznačně uvedeno, že přestupky I./1., I./2., I./3. byly spáchány z nedbalosti a přestupek II./1. byl spáchán úmyslně.
40. Pokud došlo k písařské chybě a žalobce měl na mysli přestupek označený II/1., který se týká přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, je jeho námitka taktéž nedůvodná. Ve výroku II./1. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jasně uvedeno, že žalobce spáchal přestupek úmyslně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tento výrok nijak neměnil a taktéž odkazuje na bod II.1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výslovně jej přepisuje. Součástí tohoto přepisu je zavinění ve formě úmyslu taktéž uvedeno.
41. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) nebo c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo, nebo na pokyn k zastavení vozidla daný osobou k tomu oprávněnou při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích“.*
42. Podle § 125c odst. 6 písm. c) bod 2 silničního zákona (ve znění do 31. 12. 2023) *„zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodu 5 úmyslně tím, že nezastavil vozidlo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou“.*
43. Z výše citovaných ustanovení se tak jasně podává, že trest zákazu činnosti v souvislosti s úmyslným zaviněním se ukládá pouze tehdy, jde-li o nezastavení vozidla na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou. Tak tomu v posuzované věci nebylo. Žalobce se v posuzované věci dopustil přestupku tím, že nezastavil na signál, nikoli na pokyn oprávněné osoby. Argumentace žalobce tím, že správní orgán I. stupně zřejmě hodnotil spáchání přestupku jako nedbalostní, jelikož žalobci neuložil trest zákazu činnosti, je tak lichá a neodpovídá na věc dopadající právní úpravě.
44. Žalobní námitka c) je tedy nedůvodná.

VIII. Závěr a náklady řízení

45. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení před Krajským a Nejvyšším správním soudem mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. dubna 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně